

[Storm, Edvard]

Gudbrandsdolerne.

Herr Zinklar drog over salten Hav;
Til Norrig hans Kours monne stande,
Blandt Gudbrands Klipper han fandt sin Grav;
Der vanked' saa blodig en Pande.

2.

Herr Zinklar drog over Bølgen blaa
For svenske Penge at stride.
Hjælpe dig Gud! du visselig maa
I Græsset for Nordmanden bide!

3.

Maanen skinner om Natten bleg;
De Bover saa sagtelig trille.
En Havfrue op af Bandet steeg,
Hun spaaede Herr Zinklar ilde.

4.

Vend om, vend om, du skotske Mand!
Det gjælder dit Liv saa fage.
Kommer du til Norrig, jeg siger for sand,
Ret aldrig du kommer tilbage.

5.

Led er din Sang, du giftige Trold!
Altidens du spaaer om Ulykker.
Fanger jeg dig engang i min Bold,
Seg lader dig hugge i Stykker.

6.

Han seiled i Dage, han seiled i tre
Med alt sit hyrede Folge.
Den fjerde Morgen han Norrig fik see,
Seg vil det ikke fordølge.

7.

Bed Romsdals Kyster han styred til Land,
Erkærende sig for en Fiende.
Ham fulgte fjortenhundrede Mand,
Som alle havde Dndt i Sinde.

8.

De skjændte og brændte, hvor de drog frem,
Al Folket monne de krænke;
Odingens Afmagt rørte ei dem,
De spotted den grædende Enke.

9.

Barnet blev dræbt i Moderens Skjød,
Saa mildelig det end smiled;
Men Rygtet om denne Sammer og Nød
Til Kjernen af Landet iled.

10.

Baunen lyst og Budstikken løb
Fra Grande til nærmeste Grande;
Dalens Sonner i Skjul ei krob,
Det maatte Herr Zinklar sande.

11.
Soldaten er ude paa Kongens Tog,
Vi maae selv Landet forsvare.
Forbandet være det Riddings Drog,
Som nu sit Blod vil spare!

12.
De Bønder af Baage, Vesøe og Lom,
Med skarpe Dyrer paa Nakke,
I Bredebygd tillsammans kom,
Med Skotten vilde de snakke.

13.
Læt under Lide der løber en Sti,
Som man monne Kringen kalde, —
Lougen skynder sig der forbi;
I den skal Fienderne falde.

14.
Riflen hænger ei meer paa Bæg,
Hist sigter graahærdede Skytte!
Nækken opløfter sit vaade Skjæg,
Dg venter med Bængsel sit Bytte.

15.
Det første Skud Herr Zinklar gjaldt;
Han broled og opgav sin Aande.
Hver Skotte raabte, da Obersten faldt:
„Gud fri os af denne Baande!“

16.
Frem Bønder! frem I norste Mand!
Slaaer ned, slaaer ned for Fode!
Da onsted' sig Skotten hjem igjen.
Han var ei ret lystig tilmode.

17.
Med døde Kroppe blev Kringen strøet,
De Ravne fik nok at æde.
Det Ungdoms Blod, som her udflod,
De stotste Piger begræde.

18.
Ei nogen levende Sjel kom hjem,
Som kunde sin Landsmand fortælle,
Hvor farligt det er at besøge dem,
Der boe blandt Norriges Fjelde.

19.
End kneiser en Stotte paa samme Sted,
Som Norges Uvener mon true,
Vee hver en Nordmand, som ei bliver hed,
Saa tidt hans Dine den skue!

Anna Colbjørnsen.

Hvad hjælper Bold, hvad hjælper Muur,
Hvor Landets Mand er blode Kvinder?
Steeløiet Uven gaaer paa Luur —
Han tramper — alt paa Knae han finder;
Kom, Uven! kom til Norges Land!
I Kvinden der du finder Mand.

2.
Stolt Anna skue paa Norderhoug!
Med Svensken der hun turde tale.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10 20 30 40 50 60
0
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
20
30
40
50
60
70
80
90
200
10
20
30
40
50
60

Vel sandt, et Træ er ingen Skov,
Dg ingen Sommer gjør een Svale;
Men viid: hun mangan Søster har —
For Norges Døttre tag dig vaer!

3.

Stolt Anna bar vel intet Skjold,
Dg ingen staalbeslagen Hæ;
Hun mødte ei paa grønne Vold
Med Spyd og Sværd og Piil og Bue,
Som Skjoldmø før i gammel Tid
Fra Tomfrubuur gik ud i Strid.

4.

Men bar hun ei i brunen Arm
Hvad Nordens staalbæklædte Kvinde,
Saa bar hun Mod og Ild i Barm,
Dg det fik Svensken da at finde,
Da han paa Norderhoug var Gæst;
Ei tidt han ønsked saadan Fæst.

5.

Sin Karabin den svenske Knos
Mod Annas Bryst og Die spændte,
Dg trued med at brænde løs,
Ifald hun Sandhed ei bekjendte;
Du tænker vel, hun segned, nei!
Hun stammed ham, og blunked ei.

6.

Hvor flige Kvindehjerter boe,
Mod Folket der, du Mand! som tramper,
I Haanden snart du faaer den Tro,
At der mod Braadden kun du stamper;
Hvor Kvinder Mænd i Kjæthed er
Hvad mener du, de Mænd er der?

7.
Eil gamle Hald*) kun Diet vend,
Da tolvte Karl saa haardt den trued,
Hvo vare da de Byens Mænd,
Hans Overmod som underkued?
Hvo var det kjække Brødre-Par?
Stolt Annas Brødre jo det var?

8.

Med samme Sjel, som gamle Hald
Af dine Brødre stolt sig bryster;
Paa Ringerige mindes skal
Du Golbjørnsonners kjække Søster!
For Hovlands Thor du skjenked Biin,
Vi skjenke Staal og drikke din.

Hakon Adelssten.

Ung Adelssteen paa Thinge stod.
"Eil Konge skal han kaaret vare,
"Hvis han er viis og kjæk og god,
"Saa skal han Norges Krone bære."
Saa meldte frit hver Kæmpe bold,
Dg slog med Spyd paa stridvant Skjold.

2.

"Saa vist jeg er af Kongeat,"
(Saa hortest Adelssteen at sige)
"Jeg holde skal ved Lov og Ret,
"Saavel den Arme, som den Rige,
"Dg over hele Norges Land
"Er Bonden fri og Adelsmand."

*) Frederikshald.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30

0 mm

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30

3.

De Thronders Laugmand reiste sig, —
Fem Snefe Nar bar Gubbens Tøse —:
„Til Retfærd du forpligter dig,
„Den maa du holde os tilvisse.
„Frem den, da fremmer du dit Gavn:
„Seg hilser dig med Kongenavn.“

4.

Dg „Kongen“ lod blandt Vaabengny,
Blandt Fryderaab med Tordenvælde;
Det gjald saa hoit i vilden Sky,
Det gjengjald mellem Norges Fjelde:
„Vær Konge i det frie Nord!
„Vær Konge for den hele Jord!“ —